

Takrat pa skoči za hrbtom pisana domača mačka na mizo in vtakne svoj smrček v kavo.

Nekaj se je že moralo čuti: Zalika se obrne in videč mačkino predrznost zakriči: „Oj, ti grdoba ti, kocinasta, ali mi ne greš hitro doli!“

„Phé, phé“ zapuha in tleskne z rokama.

Mačka skoči po najkrajšem potu na tla, toda ž njo je šla tudi čaša in kava, vrhutega pa še tudi Zalika.

V svoji jezi in naglici je stopila na rob stola in se nagnila proti mački. V tistem hipu se pa preobrne stol in Zalika je bila vsa na tleh, — vrhu črepinj in kave.

Ko se pobere, je bilo okoli noska in ustec nekamo rdeče, gori na čelu je pa nekaj izstopilo, okroglo kot laški oreh. Mimogredoč, ali bolje rečeno mimoletuč, se je zadela z glavo ob vogal mize in le sreča je bila, da se je še zavedela.

Mati so ravno naleteli na konec tega dogodka. Precej jim je bilo vse jasno. Da niso prav tedaj vstopili, bržčas ne bi bili nič zvedeli. Zalika je bila že taka tica, da tudi jokati ni hotela za vsako reč, če ji ni kazalo. In ravno danes ji ni kazalo.

„Prav ti je!“ ji dejo mati. „Kaj pa vedno iztikaš po omari? Doli na tleh imaš zdaj zajtrk, pa ga polži. Druzega ne dobiš.“

„Saj bi tudi sicer ne bila pila te kave, ker je imela mačka svoj muštacasti gobček notri. Tisti, s katerim lovi, nosi in mrcvari miši.“

„Že dobro! Za kazen ne dobiš nič, da veš — do opoldne.“

Dolg je bil dopoldan. Kolikokrat je Zalika ogledovala vrata omare, shrambe in kleti, toda nič ni bilo. Previdna mati so pobrali vse ključke dobro vedoč za Zalkino navado.

Toda vsa ta nezgoda ni izpametovala sladkosnede Zalike. Zato je pa zdaj taka, brezzoba in bolehnna. Zdi se ti, da čeblija brezzoba raca.

Vi, otroci, pa tudi ne pozabite, da vam zobje, ako ste jih izgubili, zrastejo le samo še enkrat in sicer, dokler stè še mladi. *Fr. K—ar.*

S r c u.

Veter brije čez strnišče,
Listje drevju rumeni;
Vsakdo si zavetja išče,
Zima vsakoga skrbi.

Žalost vsako stvar navdaja,
Pusto, tožno je povsod,
Ker radost od nas odhaja,
Tožnosti odprt je pot.

Ti pa, srce, ne žaluj mi,
Ker radost ostavlja svet;
Žalih misli ti ne snuj mi,
Saj bo prišla pomlad spet.

Osojstvi.

